

ΚΕΛΕΜΙΝ : «*Αν τὸ μάθει ὁ ἄντρας μου*», *Θέατρον Ἀργυροπούλου.*

Τὴν ἀβίαστη καλλιτεχνικὴ χαρὰ μᾶς τὴν δίνει ὁ Ἀργυρόπουλος μ' αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ Κέλεμιν, ποῦ εἶναι διαλεχτὸς βιεννέζος νέος συγγραφέας. Τὸ ἔργο εἶναι τόσο λεπτό, ποῦ θάλεγε κανεὶς πὼς δὲν ὑπάρχει. Ἔχει ἀλήθεια μεγάλη καὶ κλείνει τὴν τραγικὴ χαρὰ μᾶς, ὅταν γλυτώνουμε ἀπὸ μιὰ ἀγάπη ποῦ θὰ μᾶς ἐβλαφτε. Ἡ γυναῖκα, καὶ ὁ ἠθοποιὸς εἶναι ὡραιότατα γραμμένοι· ἡ κουφότητα, ἡ ἀσυλλογισία, ποῦ ἔχουν οἱ θεατρίνοι στοὺς συγγραφεῖς—παντοῦ τὰ πάντα—εἰκονίζεται σὲ μιὰ περίφημη σκηνή, ποῦ διακλαδώνεται σὲ ὅλη τὴν τρίτη πράξη, μὲ τρόπο μοναδικὸ καθὼς καὶ μιὰ καμαριέρα διωρίζει μέσα μᾶς τὴν ἐνθαρρυντικὴ πεποίθηση στὴ γυναῖκα, ποῦ μᾶς τὴν κλονίζει ὁ πρῶτος γυναικεῖος ρόλος.

Ἡ κ. Ἀργυροπούλου ἀξία καὶ σαφὴς μαζὶ μὲ ὅλο τὸ θίασο. Μὰ ὁ ἴδιος ὁ πρωταγωνιστής, ὁ ἀσύγκριτος Ἀργυρόπουλος παίζει θαυμάσια. Παρόμοια λεπτότητα, χάρι καὶ συγχροτημένη πίκρα δὲν εἶδε τὸ θέατρό μᾶς καὶ σὲ τόσο κομπῆ ἔκφραση· πῶ μεταξωτὸ παίξιμο δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ· ὠρισμένες πόζες του ἦταν σὰν τοῦ πῶ οὐσιαστικοῦ μοντέρνου ζωγράφου.

Πικρὸ καὶ ἀληθινὸ τὸ δίδαγμα τοῦ ἔργου, ἄριστο τὸ δούλεμά του—θεῖος ὁ Ἀργυρόπουλος. Τί ἄλλο νὰ θέλει κανεὶς περισσότερο. Ἡ πνοὴ τῆς μεγάλης τέχνης μᾶς δρόσιζε καὶ μᾶς ἐγκαρδίωνε. Ἦτανε νὰ τὸ ζηλέψει κανεὶς αὐτὸ τὸ ὑποδειγματικὸ ἔργο, ποῦ χωρὶς ν' ἀπομάκρυνεται ἀπὸ τὴν κάπως κοινὴ φόρμα, σάρκαζε, γελοῦσε, θλιβότανε μὲ τὴν πῶ φῖνα αἰσθησι. Κάτι, πολὺ μάλιστα, ἀπὸ τὴν περίφημη βιεννέζικη ἀνωτερότητα ἔχει κλειστὴ σ' αὐτὲς τὶς τρεῖς πράξεις.

Ἄς διαβιβάσει κάτι τέτοια ἔργα καὶ στὸ Ἑθνικὸ ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, ὅσα ὁ πῶ περιορισμένος, ἀριθμητικά, θιασὸς του δὲν μπορεῖ νὰ τὰ παίξῃ...

ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ